

Ikuisuuspaikka

Pienen punaisen rantasaunan vierestä erkaantuu vaikeasti havaittava polku kohti niemen kärkeä. Polku kulkee harvan rantametsän ehdoilla luontaisia luonnon muovaamia uria pitkin. Matka on lyhyt ja ei johda oikeastaan mihinkään. Se päättyy lähellä rantaa olevalle aukiolle, jolla kasvaa suuri mänty. Kuljen polkua pitkin hitaasti eteenpäin. Väistän pikkupihlajan kasvojani kohti kurottavat oksat ja pysähdyn ihailemaan sen hiljalleen punertuvia marjaterttuja. On tulossa hyvä pihlajanmarjavuosi! Ilmassa on aistittavissa kypsyvän kesän tumman vihreitä sävyjä sekoitettuna järiveden tuoksuun. Vaellan eteenpäin ihaillen auringon säteiden leikkiä maahan kaatuneen haavan rungolla. Käävät ja muut lahottajasienet ovat vallanneet sen omaksi kotipaikakseen. Yhden tienpää on monen uuden alku.

Aukiolla painan käteni kiinni vanhan männyn paksua lohkeilevaa kilpikaarnaa vasten. Sen rosoiset uurteet hohkaavat lämpöä. Tunnen puun voiman ihoni pinnassa. Kierrän käteni sen rungon ympärille. Yletyn vain hiukan yli puolen välin, poskeni painuessa kaarnan karheuteen. Suljen silmäni ja kuuntelen. Ympärilläni Saimaan aallot huokaavat rannan kivikkoisia reunoja vasten. Tällä paikalla petäjä on sirkkajuurensa työntänyt moreenimaahan kauan ennen minun päivieni alkua. Paaluttanut itsensä syvälle kivien joukkoon uhmaten järven selältä puhaltaneita tuulia. Taipunut runnovien syysmyrskyjen kourissa ja odottanut kesän kasvun ihmettä painavien lumipeitteiden alla. Se on nähnyt tukin uiton kulta-aikakauden, rantojen lapsiperheiden elämää ja kuullut nuottaveneiden puksutuksen. Se on saanut kasvaa rauhassa omassa pienessä niemessään väkeväksi voimapuuksi. Miehen olkavarren paksuiset oksat ovat raivanneet männylle tilaa ympäristöönsä. Puun tyveltä katsottuna latvusta halkoo jyrkyydellään taivaan kantta palasiksi. Tämä on minun sukuni puu, esi-isieni mailla.

Männyn alla suikertelee rahkasammalen seassa vaaleanvihreä katinliekokudelma. Niiden keltapäiset itiöemät kurottavat vihreän maton yläpuolelle kuin hiljalleen kypsyvä maahisten viljapelto. Polvistun liekojen ylle ja juoksutan kättäni niiden päällä. Itiöemät rahiset ja kutittavat kämmeneni pohjaa. Poimin liekojen seasta kuivuneen kävyn. Se on elämäntehtävänsä jo tehnyt. Lähettänyt matkaan suomujensa suojusta lenninsiipiset pienet ruskeat siemenet. Toivottanut niille hyviä tuulia ja pehmyttä multaa. Nyt se on tyhjä ja yksin. Lepää metsänpohjan seassa odottaen kiertonsa uutta

alkua maatuen hiljalleen uuden elämän rakennusaineiksi. Lasken kävyn takaisin paikoilleen. Olkoon se siinä mihin luonto on sen päättänyt sijoittaa. Jatkan omaa matkaani kohti rantaa.

Kahlaan tiheän järvikaislikon läpi niemen kärjessä sijaitsevalle harmaalle kivelle. Järvikaislat kahisevat reittäni vasten ja varon ottamasta niistä kiinni. Niiden kolmikulmaiset varret ja litteät, leveät lehdet pystyvät viiltämään ilkeitä sormihaavoja. Hyppään kivelle, jonka edestä avautuu esteetön näkymä lahtea pitkin aina Saimaan syväväylällä asti. Väylällä kulkevat rahtialukset näkyvät pieninä leikkiveneinä. Tyynenä kesäiltana veden yli kantautuu alusten dieselmootoreiden jyrkää rytmiä. Nyt on aivan hiljaista, vain aaltojen leikki tuulen kanssa rakentaa ympäröivää äänimaisemaa. On jo loppukesä. Lintujen äänet ovat lähes hiljenneet ja iltaisin voin kuulla kirkkojen sirityksen oodina tummenevalle yötaivaalle. Aurinko on lämmittänyt vielä kiven pintaa. Istun alas, vaikka pois lentänyt lokki onkin jättänyt kiven päälle selkeän vastalauseen häiritsijälle. Hyvin me siihen mahdumme, minä ja valkovihertävä vastalause. Tämä on minun hetkeni. Ilman menneisyyttä, ilman tulevaa, vain tässä ja nyt.

Tietämättömän ajan kuluttua hengitän syvään ja nousen hitaasti venytellen ylös. Lokki kaartelee järven yllä rauhattomasti jo omaa paikkaansa kaivaten. Kiitän sitä kiven lainasta ja hypähdän kaislojen sekaan. Kaarran kaislojen ohi paljaalle kivikkorannalle. Etsin katseellani sopivaa kiveä. Mahdollisimman pyöreää, veden hiomaa ajatuskiveä. Veden rajassa kivien reunoihin on tarttunut vihreää levää. Löydän etsimäni kuivan maan puolelta, rantapajujen alta. Sivelen kiven pintaa, siirrän siihen kaipaustani. Painan kiven poskeani vasten ja kuiskaan siihen rakkauteni. Kivi on nyt valmis. Lähden kävelemään kohti sukuni puuta. Lähellä puun tyveä on pieni kasa samankaltaisia kiviä. Polvistun niiden eteen ja painan uuden ajatuskiven kasan päälle. Pidän kivistä hetken kiinni, suljen silmäni ja lähetän viestini matkaan. Enkelityttärelleni. Tähän paikkaan toimme sinun tuhkasi, maallisen tomusi jatkamaan kiertoaan elämän alkuaineina. Tähän paikkaan tulee myös minun tuhkanani, kun olen elämäni tehtävät tehnyt. Tämä on meidän ikuisuuspaikkamme, suuren puun varjossa Saimaan vesien äärellä.